

Thea Beckman

Een bos vol spoken

Lemniscaat

1 Domme Juultje

Je zult het altijd zien: op vrijdag is het prachtig weer en ‘s zondags regent het. Maar nu was het nog vrijdag en de zon scheen. Juultje liep met twee vriendinnen langs de bosrand. Ze zochten blauwe klokjes.

‘Verderop in het bos staan er veel meer,’ zei Juultje. Karin schudde angstig haar hoofd. ‘We mogen niet alleen het bos in.’

‘Wat nou,’ antwoordde Juultje. ‘We zijn toch niet alleen? We zijn met zijn drieën.’

‘We mogen alleen samen met mijn vader,’ zei Josje, die de andere helft van de tweeling was.

‘Poeh, ik kom er zo dikwijls,’ zei Juultje. ‘Ik weet heel goed de weg. Of ben je bang voor de spoken? Het zit er vol mee, weetje.’

Karin staarde haar geschrokken aan. ‘Spoken?’

‘Ja, en allerlei andere griezels.’ Juultje grijnsde.

‘Dat verzin je maar,’ riep Josje snel. Ze ging dicht bij haar zuster staan.

‘Nee hoor. Het is echt waar,’ grinnikte Juultje. Ze vond het leuk om de tweeling een beetje bang te maken. Die woonden nog niet zo lang in het dorp. Ze kwamen uit de stad en daarom vonden ze een bos nog steeds iets griezeligs. ‘Echte spoken?’ vroeg Karin. ‘Die bestaan toch niet?’

‘Hier wel,’ hield Juultje vol. ‘Maar ze doen je geen kwaad,

hoor. Ze willen je alleen maar aan het schrikken maken.’ Karin en Josje waren al geschrokken, al hadden ze nog geen spook gezien. Ze keken elkaar aan en toen zei Josje: ‘We moeten naar huis. We willen dat werkstuk voor school nog afmaken.’

‘Ja,’ zei Karin opgelucht, ‘dat werkstuk over giraffen, weet je wel?’

O jee, dacht Juultje, daar moet ik nog aan beginnen. En maandag moeten we het inleveren!

‘Dag!’ riepen Karin en Josje. Ze holden weg, hand in hand. Nog even wierp Juultje een verlangende blik naar het bospad. Toen haalde ze haar schouders op en besloot ook maar naar huis te gaan. De torenklok sloeg juist vijf uur.

Thuis zat ze in de woonkamer een poosje op het lege papier te staren. Wat kon je nu vertellen over giraffen? Ze had die langnekken wel eens gezien in de dierentuin en ze vond ze heel mooi. Maar er een werkstuk over schrijven... Dat vond ze moeilijk.

Haar vader kwam de kamer binnen en ging de krant zitten lezen.

‘Pa, weet u iets over giraffen?’ vroeg Juultje. Ze keek tegen de achterkant van zijn krant aan en las: ‘Gevraagd, een directeur voor de steenfabriek. M/V. Niet ouder dan 25 jaar. Moet dienstplicht vervuld hebben. Ervaring vereist.’

‘Wat zei je?’ mompelde haar vader.

‘Giraffen. Weet u daar iets van?’

Langzaam liet haar vader de krant zakken.

‘Giraffen? Nou, dat zijn... dat zijn van die dieren met...’

‘Met lange halzen. Ja, dat weet ik. Maar wat doen ze?’ ‘Kijk eens in de encyclopedie,’ raadde haar vader aan. ‘Die hebben we niet voor niets gekocht. Goed voor studerende kinderen,’ zei die man. ‘Jij bent een studerend kind, nietwaar? Je moet zoeken in deel 8.’

Daarna draaide hij de krant om en staarde naar de advertentie. Hij was twaalf jaar te oud voor de baan. Jammer. Hij had wel directeur van een steenfabriek willen worden. Juultje, die het leuk vond een ‘studerend kind’ te worden genoemd, stond op en liep naar de boekenkast. Daar stond een hele plank vol met vierentwintig delen van de encyclopedie. Ze had wel eens in een paar van die boeken zitten bladeren, want er stonden mooie platen in. Maar echt iets opzoeken, hoe deed je dat?

Na een poosje bladeren vond ze het: ‘GIRAFFEN, een familie van herkauwers, levend in Afrika ten zuiden van de Sahara. Men kent nog slechts twee soorten: de okapi, zie aldaar, en de echte giraffe, door zijn extreem lange hals het hoogste zoogdier.’

‘Pa, wat is extreem?’ ‘Overmatig.’

Ja, dacht Juultje, dat mag je wel zeggen. Giraffen hebben een overmatig lange nek. Ze las verder: ‘Op het voorhoofd staan beenknobbels, die door huid overdekt blijven (rudimentair gewei).’

‘Pa, wat is rudi... rudi...’ Ze droeg het loodzware boek naar

haar vader en wees het woord aan.

‘O, rudimentair. Dat wil zeggen: een oud overblijfsel.’

Snel schreef Juultje het in haar kladschrift, al begreep ze nog niet wat er nu mee werd bedoeld.

‘Giraffen leven in kleine roedels van veertig dieren.’

‘Pa, wat zijn roedels?’

‘Groepjes dieren. Zeg Juultje, waarom neem je er het woordenboek niet bij? Dat staat op de bovenste plank.’ ‘Ik... ik begrijp er allemaal niets van, pa.’ ‘Onzin. Je moet het niet zo gauw opgeven.’ Ja, haar vader had gemakkelijk praten. Die zat lekker de krant te lezen en hoefde niet zijn weg te zoeken in een doolhof van onbegrijpelijke woorden. Een werkstuk maken voor school was net zoiets als verdwalen in een donker bos, terwijl je om elke bocht van het pad een spook tegenkwam, dat iets fluisterde watje niet verstond... Als ik dat stuk over de giraffen nu eens gewoon overschrijf? dacht ze. Nee, dan vraagt de meester natuurlijk wat ik met al die moeilijke woorden heb bedoeld en sta ik met mijn mond vol tanden. Lastig toch als je dom bent. Haar moeder riep dat het eten klaar was. Mismoedig schoof Juultje haar spullen bijeen en stond op. Aan vaders had je niet veel als je een werkstuk moest maken. En Juultje wilde het zo graag goed doen. Haar cijfers op school waren al niet zo geweldig.

Na het eten ging ze toch maar zitten schrijven. ‘Giraffen hebben zulke lange nekken omdat midden in Afrika de bladeren hoog in de bomen hangen. En er is geen brandweer

om je uit de boom te halen als je erin bent geklommen en er niet meer uit durft. Daarom blijven de giraffen gewoon op de grond staan.’

Ze keek ernaar en schudde het hoofd. Op de een of andere manier leek het haar niet goed - en toch ook weer wel. Juultje kon goed in bomen klimmen. Josje en Karin durfden dat niet. Maar die twee zouden zeker met een prachtig werkstuk aankomen, maandag. Ze waren gemakkelijk bang te maken met verhalen over spoken, maar op school hadden ze nergens moeite mee.

Ik wou dat ik zo slim was, dacht Juultje verdrietig. ‘Bedtijd, Juultje,’ riep haar moeder. Haar vader zette de tv aan voor het journaal.

Juultje zette de zware boeken terug in de kast. ‘Schiet je op met je werkstuk?’ vroeg moeder. ‘Nou nee... het is net een doolhof.’

‘Slaap er maar eens een nachtje over,’ raadde haar moeder haar aan. ‘Morgen is het zaterdag, dan heb ik wel tijd om je te helpen.’ ‘Ja, graag.’

‘Stil nou,’ riep vader toen het journaal begon. Juultje gaf haar ouders een zoen en slofte de trap op. Ze hield niet van Wereldnieuws. Altijd vechten, altijd ongelukken. Of ministers die elkaar de hand schudden en nooit hun tong uitstaken. Toch kon je zien dat ze een hekel aan elkaar hadden. Van wat ze tegen de verslaggevers zeiden begreep Juultje ook niet de helft. Soms hoorde ze haar vader geërgerd snuiven en ‘taalvervuiling’ roepen. Wat dat was, wist ze evenmin. Een

vlek in je taalschrift?

Ik ben dom, dacht ze, terwijl ze in de badkamer haar tanden poetste. Ik weet niks en ik begrijp niks. Pa weet zonder woordenboek wat extreem is, en wat rudi... rudi-dinges betekent. Hij kan ook het journaal snappen. Oef, zo knap zal ik nooit worden!

Ze kreeg zin om te huilen, maar dat vond ze toch te kinderachtig.

Haar broertje Rien sliep al. Die was pas acht en werd na Sesamstraat naar boven gebracht door moeder. Als Rien niet buiten speelde las hij leuke dunne boekjes over heksen en konijntjes. Hij hoefde nog lang geen werkstukken te maken. Toch wilde hij graag 'groot' worden. Kindje weet niet wat je te wachten staat, dacht Juultje.

De kleine zijkamer naast de grote slaapkamer van haar ouders was van Juultje. Daar stond haar bed met de diepe laden eronder. Ze had ook een stoel en een bureautje. Een kast kon er niet meer bij. Voor ze zich ging uitkleden deed ze het raam open en keek naar buiten. Het was nog niet helemaal donker. Achter het dorp lag het bos als een dikke zwarte streep. Dat bos was ook een doolhof, met slingerpaadjes en ritselende struiken. Het liep ver door. Je kon er heerlijk verdwalen. Jammer dat de tweeling er nooit met Juultje in durfde gaan.

'Ga je mee?' vroeg een stem.

2 Troekel

Wie zei dat? Juultje boog zich verbaasd verder uit het venster en zag op het balkon van haar moeders slaapkamer een mannetje zitten.

‘Hoe kom jij daar?’ vroeg ze onthutst. ‘Wie ben je?’

‘Troekel.’

‘Heet je zo?’

‘Ja. En jij bent Juultje. Ik ken je. Je loopt dikwijls door het bos. Helemaal alleen.’

Het mannetje stond op. Hij was niet veel groter dan Juultjes broertje. Een kabouter? Maar kabouters bestaan niet, dacht ze.

‘Ga je mee?’ vroeg hij weer. ‘Waarheen?’

‘Naar het bos natuurlijk.’

Juultje dacht na. Nooit met vreemde mannen meegaan, had moeder haar gezegd. Al jaren wist ze dat. Maar kon je Troekel een man noemen? Zijn armen en beentjes waren dun. Zijn hoofd wiegelde op een mager halsje. Hij droeg een soort jagerskostuum dat hem veel te wijd was. Zijn gezicht leek oud; het zat vol rimpels. ‘Ben je een dwerg?’ vroeg Juultje voorzichtig. ‘Ik ben Troekel. En ik woon daar.’ Een kromme vinger wees naar het bos. ‘Ik heb jou nodig. Ga je mee?’ Als haar moeder zei: ik heb je nodig, betekende dat: tafel dekken. Of de vaten wassen. Troekel zou haar dus ook wel voor iets onaangenaams nodig hebben. ‘Nee, ik ga niet mee,’ zei ze

vastbesloten. 'Ik mag niet van mijn moeder.'
'Je durft niet,' hoonde Troekel. 'Je bent bang voor de spoken. En voor de roverhoofdman. En voor de woudheks. En vooral ben je bang voor de vierarmige prins.' Daar moest Juultje om lachen.

'Gekke Troekel. Spoken en rovers en heksen bestaan niet. Dat zijn sprookjes.'

'Reken maar dat ze bestaan!'

'Kom nou.'

'Nee, jij moet meekomen. Ik heb je nodig.' 'Waarvoor dan?' vroeg Juultje. Ze werd nu wel erg nieuwsgierig.

'Ik wil mijn poes terug,' zei Troekel. Het werd steeds maller. Juultje grinnikte. 'Is je poes weggelopen? Dan moetje haar roepen en rammelen met een pak kattenbrood. Dat doen wij ook als Mimi er weer eens vandoor is. Mimi is mijn poes.'

'Senta is niet weggelopen. De vierarmige prins heeft haar gestolen,' antwoordde Troekel ernstig. 'En ik wil haar terug hebben.'

'Wie steelt er nou een kat!'

'Senta is een heel bijzondere poes,' zei Troekel.

'Ja, dat zal wel. Ze kan zeker toveren.'

Troekel zweeg beledigd en Juultje bekeek hem nog eens goed. Gevaarlijk zag hij er niet uit, zo klein en breekbaar.

'Dus je gaat niet mee?' vroeg het kereltje verdrietig. Het klonk zo zielig, dat Juultje bijna medelijden met hem kreeg.

'Natuurlijk niet. Ik moet morgen vroeg op om mijn werkstuk voor school af te maken. En van mijn moeder mag ik beslist

niet met vreemde mannen meegaan. Stel je voor!’ Toen begon Troekel te huilen. Zo maar liepen de tranen over zijn rimpelgezicht en de snikken kwamen uit zijn tenen.

‘Dan zal ik Senta nooit terugzien,’ snotterde hij. ‘O, die arme, arme Senta. Ik had zó gehoopt dat hij... dat jij...’ Hij stikte er bijna in.

‘Als iemand je poes heeft gestolen moet je naar de politie gaan,’ meende Juultje. Ze kreeg steeds meer medelijden met het mannetje.

‘Dat kan toch niet,’ snikte Troekel. ‘De politie is veel te slim.’ ‘Ja, te slim om al die onzin over spoken en heksen te geloven,’ knikte Juultje. Troekel schudde het hoofd. De tranen spatten in het rond. ‘Alleen jij kunt mij helpen,’ jankte hij. ‘Waarom?’

‘Omdat jij Juultje bent. En omdat... omdat...’ Hij hilde nu zo erbarmelijk dat ze geen woord meer kon verstaan. Haar broertje Rien barstte nog wel eens in tranen uit als hij zijn zin wilde krijgen. En lang geleden kon Juultje er zelf ook wat van! Nu merkte ze opeens waarom haar moeder het dan zo moeilijk had gevonden om ‘nee’ te blijven zeggen. Ze keek naar de donkere muur van het bos. En plotseling hoorde ze het heel duidelijk: ver weg klonk het klaaglijke gemiauw van een kat. Een kat in nood. In het bos! Nou ja, waarom zou ik die arme dwerg eigenlijk niet helpen? dacht ze. Hij smelt van verdriet en ik lach hem uit. Dat is gemeen van mij. Bovendien was ze nu razend nieuwsgierig geworden. Wie was deze Troekel? En waarom was hij juist naar haar gekomen?

Trouwens - hoe kwam hij op het balkon?

Troekel moest haar aarzeling bemerkt hebben. Hij veegde met een groene mouw over zijn behuilde gezicht en riep hoopvol: 'Doe je het? Ach toe, help me nou.' 'Vooruit dan maar. Ik ga wel mee.'

'O fijn, dank je wel, dank je wel. Ik zal in de achtertuin op je wachten.'

Voor Juultjes ogen klauterde hij op de rand van het balkon en sprong naar beneden. Verrassend licht kwam hij in de tuin op zijn voeten terecht. Stralend keek hij naar haar op. 'Toe dan. Vlug nou.'

'Ja, ja, even wachten. Ik ga gewoon de trap af.' Juultje sloot haar raam en keek het kamertje rond. Toen bukte ze zich, trok een van de laden onder haar bed open en haalde er een donkere wollen trui uit. Het was de hele dag heerlijk lenteweer geweest, maar 's avonds kon het nog aardig koud zijn. Ze trok de trui over haar hoofd. Toen opende ze zacht haar deur en luisterde. Op haar tenen sloop ze de trap af. De deur van de huiskamer stond op een kier. Het journaal was nog steeds bezig.

'...dat is dan eigenlijk een oneigenlijk gebruik van de middelen,' hoorde ze een deftige mannenstem zeggen. Weer schreeuwde haar vader: 'taalvervuiling', en nu kreeg Juultje het gevoel dat ze begreep wat hij bedoelde. Het was Nederlands, maar het leek wel Russisch of Fins. Volstrekt onbegrijpelijk.

In elk geval merkten haar ouders niet dat Juultje door de gang

sloop. Daarvoor waren ze te veel verdiept in de woorden van de minister. Juultje ging zacht de keuken binnen. Daar was het schemerdonker.

Ik moet een wapen hebben, dacht ze slim. Op de keukentafel zag ze iets glimmen. Ze greep ernaar en glipte toen door de achterdeur naar buiten.

Troekel stond trappelend van ongeduld op haar te wachten. ‘Hé, ben je daar eindelijk? Kom vlug mee.’ Hij pakte haar hand en trok er zenuwachtig aan. Het tuinhek piepte en de hond van de burens sloeg aan. Ze holden over het smalle paadje achter de huizen en schoten toen de straat op. Doodstil was het daar. Alle mensen zaten voor hun tv-toestel te luisteren naar een minister die zijn moedertaal vermoordde.

Het was niet ver naar het bos. Onder de bomen begon het al goed donker te worden. Maar Troekel aarzelde geen moment. Hij trok haar een smal kronkelpad op. Juultje hoorde hem hijgen. Daarna, totaal buiten adem, liet hij haar hand los en leunde tegen een dikke boomstam. ‘Oef,’ blies hij. En nog eens: ‘Oef.’ Hij drukte zijn kleine, gerimpelde gezicht tegen de schors en fluisterde: ‘Was dat rennen! Maar nu zijn we veilig.’

Veilig? In een spookachtig donker bos, waarin blijkbaar allerlei griezels huisden en waar een poes in nood verkeerde? Juultje, ook buiten adem, liet zich op een graspol vallen. ‘Jij bent goed gek,’ zei ze overtuigend. Maar toen hoorde ze het

weer. Ver weg, heel zielig: het gejammer van een poes die om hulp riep.

3 Het tintelspook

Na enkele ogenblikken bleek Troekel zich weer hersteld te hebben. Het was intussen steeds donkerder geworden.

Plotseling vroeg het mannetje: ‘Wat heb je daar in je hand?’ Juultje wilde zeggen: een groot keukenmes. Maar dat was het niet. Wat in haar handen glinsterde en wat ze zo snel van de keukentafel had gegrist was een lepel. Een grote soeplepel. Om met zoiets onbekende gevaren te lijf te willen gaan, was wel een grote domheid.

Juultje schaamde zich. Maar Troekel bekeek de soeplepel met veel belangstelling.

‘Wil je daarmee soms het Zwarte Meer leegscheppen?’ vroeg hij.

‘In dit bos is geen meer,’ antwoordde Juultje.

Jawel. Natuurlijk is er een meer. Heel diep en heel donker.’ Oef, dacht Juultje, ik ben toch wel in het goede bos?

‘Kom,’ zei Troekel. Hij pakte weer haar hand en Juultje liet zich meetrokken. Het pad lichtte wit op in de toenemende duisternis. Opeens bleef ze geschrokken staan, ondanks het ongeduld van de dwerg.

‘Oei, wat ben ik weer stom geweest!’

‘Hoezo?’

‘Nou, ik had mijn pop in mijn bed moeten leggen en toedekken. Ze is blond, die pop. Net als ik. Als mijn moeder dan straks om een hoekje kijkt om te zien of ik al slaap, dan

had ze die poppekop net boven de dekens uit zien komen. Dan kon ze denken dat ik dat ben. Nu zal ze een onbeslagen bed vinden. En ik ben helemaal zoek.'

Ik denk ook nooit eens goed na, dacht ze beschaamd. Maar Troekel stond te springen van vreugde.

'Ja, je bent heel dom,' juichte hij verrukt. 'Ik wist het wel.'

Dieper en dieper drongen ze het woud binnen. Het paadje splitste zich, en nog eens, en nog eens. Bij elke driesprong scheen Troekel te twijfelen. Wist hij de weg niet in zijn eigen toverbos?

'Hierheen... geloof ik,' zei hij. Juultje weigerde nog een stap te doen.

'We zijn verdwaald,' piepte ze angstig. Het bos leek in het donker helemaal niet meer op het bos waarin ze zo vaak had gespeeld en waar ze goed de weg wist. Dit duistere woud was veel woester en geheimzinniger.

'Natuurlijk zijn we verdwaald,' kefte Troekel. 'Dit is een doolhof; daarin verdwaal je altijd. Dat hoort zo. Hoe zouden we anders Senta kunnen vinden?'

'Ik heb haar al een tijd niet meer gehoord,' zei Juultje ongerust.

'Nou, dan slaapt ze zeker.'

Een kat in nood, die in slaap viel? Als ik in de narigheid zat, dacht Juultje, zou ik blijven roepen, dag en nacht, net zo lang tot iemand me kwam redden. Maar misschien denken katten anders.

‘Senta,’ riep ze lokkend. In de struiken ritselde het even. Verder bleef het stil.

‘Ssst,’ siste de dwerg. ‘Zo roep je alleen de spoken op.’

‘Spoken bestaan niet,’ zei Juultje. ‘Hé, nu hoor ik iets.’

‘Miauw,’ klonk het ver weg en heel zacht.

‘Ja, dat is ze, dat is Senta,’ riep Troekel en hij begon weer te springen. ‘Kom, vlug.’

‘Kalm aan. Het is zo akelig donk...’ begon Juultje. Toen bleven de woorden achter haar tong steken. Door het woud ruiste een vreemd geluid. De wind? Nee, het was een zacht gieren dat langzaam aanzwol. Links van hen, tussen de bomen, verscheen een roodachtige gloed. Ook die werd steeds sterker, tegelijk met het gesuis. Het rood-gele licht kwam snel naderbij, en opeens voelde Juultje iets over haar gezicht kriebelen. Een onzichtbare hand. Of een sluier. Of een spinneweb. Ze sloeg er met haar handen naar, want nu leek het op een mug. Ze voelde het prikken en tintelen. Het lichtrode schijnsel was overal om haar heen. ‘Ga weg,’ riep Troekel boos. ‘We hebben geen tijd. Ga weg, naar spook.’ Een fluitend gesuis was het enige antwoord. Juultje deed snel een paar stappen opzij, uit het lichtschijnsel, en meteen hield het getintel op. Maar nu zag ze de dwerg duidelijk afgetekend tegen de donkere achtergrond, alsof hij in de lichtgevende nevel stond. Hij schokte met armen en benen.

‘Help! Help! Laat me los, spook!’ gilde hij. Het leek wel alsof de dwerg werd weggetrokken door dat vreemde licht. Juultje stortte zich naar voren, zwaaiend met haar soeplepel. Ze kreeg

Troekels hand te pakken en ze trok. Ze trok heel hard en rukte hem uit de geel-rode mist. Troekel kermde luid, van angst of deed ze hem pijn? Het kon haar niet schelen. Ze wilde beslist niet alleen achterblijven in dit griezelige woud. Woedend stak ze haar soeplepel naar voren.

‘Ga weg, spook,’ schreeuwde ze nu ook. En warempel, de rood-gele gloed begon zich te verwijderen, snel, steeds sneller. Even later was het licht tussen de bomen verdwenen. Het werd weer donker en heel stil. Nooit had Juultje de duisternis zó gezellig en veilig gevonden. Trillend op zijn korte beentjes leunde Troekel tegen haar aan.

‘Rustig maar,’ zei Juultje, ‘het is al voorbij. Wat... wat was het eigenlijk?’

‘Dat was Tintel. Ik denk dat de vierarmige prins hem heeft gestuurd om ons tegen te houden,’ fluisterde het mannetje beverig. ‘Maar Tintel kan alleen in de duisternis werken. De glans van jouw soeplepel die Tintels licht weerkaatste, heeft hem weggejaagd.’ Juultje wreef over haar wangen.

‘Nou, hij tintelde wel,’ moest ze toegeven. Tegelijk verbaasde ze zich over zichzelf. Ze was doodsbang geweest; toch had ze precies gedaan wat nodig was om het spook te verjagen. Zwaaien met haar soeplepel. Troekel aan zijn hand naar zich toe trekken, toen Tintel hem in zijn lichtende mantel probeerde te ontvoeren...

Ik geloof dat ik gewoon te dom ben om echt in paniek te raken, dacht ze verwonderd. Troekel rukte aan haar trui. ‘We moeten verder,’ zei hij zenuwachtig. Hand in hand volgden ze

een smal kronkelpad dat nergens op uit kwam.

‘Die Tintel,’ vroeg Juultje, ‘was dat nou een spook?’ ‘Tintel is Tintel,’ antwoordde de dwerg. ‘Hij is in dienst van de vierarmige prins. Alle wezens in het bos dienen de vierarmige prins, behalve ik. Daarom is de prins zo op mij gebeten en heeft hij mijn poes laten stelen. En in mijn eentje kan ik niet op tegen al die boosaardige wezens. Ach, ach, hoor die arme Senta toch jammeren.’

Het zielige gemiauw van een kat in nood verscheurde opnieuw de stilte van het bos en Juultje huiverde. Was het wel een echte kat die zij gingen redden, of een spook met tanden en klauwen? Lag ik maar in mijn veilige, warme bed, dacht ze. Trouwens, was dat warme bed wel zo veilig? Als je naar het journaal op de tv keek zag je dat in de mensenwereld ook niets dan narigheid en gevaar was. Steek- en schietpartijen. Ministers die onbegrijpelijk praatten, maar intussen bevel gaven nog meer bommen aan te maken. Auto’s die in dichte mist op elkaar knalden. Hijskranen die omvielen en huizen verpletterden. Vrachtauto’s die uit de bocht vlogen en door een slaapkamer denderden... Als je dat allemaal bij elkaar optelde was dit spookwoud, waarin geen auto of hijskraan kon binnendringen, niet eens zo gevaarlijk. Juultje begon opeens plezier in het avontuur te krijgen. Ze omklemde stevig de soeplepel en stapte snel door. ‘Hé, hé, kalm aan,’ hijgde Troekel. ‘Je had toch haast?’

‘Nu niet meer. Hier moeten we heel voorzichtig zijn.’ Hij fluisterde, en Juultje voelde hoe bang hij was. ‘Ach wat, laten

ze maar opkomen, die spoken,’ zei ze overmoedig. ‘Ik sla ze allemaal met mijn soeplepel boven op hun kop.’

‘Stil nou toch,’ smeekte Troekel. ‘Ja maar, wat is... dat dan?’

‘Daar,’ siste hij.

De bomen weken uiteen. Het pad werd breder, en plotseling zagen ze voor zich een open plek. Aan de rand daarvan bleef Troekel staan.

‘Hier woont de woudheks,’ sidderde hij.

4 De Heks van Laar

Juultje herkende de plek. Op het open stuk stond een oud gereedschapsschuurtje, dat al jaren niet meer werd gebruikt. Ze had er midden op de dag wel eens omheen gelopen, door de twee kleine ruiten gegluurd, maar niets anders gezien dan een dof gordijn van spinnewebben. Het was hier minder donker dan in het bos zelf. De sterren gaven een beetje licht, de hemel was niet helemaal duister, want achter de bomen aan de andere zijde van de open plek begon de maan op te komen.

Ja, Juultje wist nu precies waar ze was. En toch leek het allemaal anders. Het vervallen schuurtje was groter dan ze zich herinnerde. Niet zo krakkemikkig meer en achter de kleine ruiten flikkerde een lichtje. Ze zag zelfs een tuinhekje, begroeid met stekelige klimplanten. Vreemd was het, heel vreemd.

‘Hier woont de woudheks,’ fluisterde Troekel. ‘De Heks van Laar.’

‘Hier woont niemand,’ fluisterde Juultje terug. ‘Ik ben er vaak geweest. Dat hutje stelt niets voor.’ ‘Dat was dan zeker overdag,’ antwoordde Troekel minachtend.

Hij had gelijk.

‘Durf je niet verder?’ vroeg Juultje zacht. Troekel schudde mistroostig het hoofd.

‘Als de heks ons ziet, verandert ze ons in padden.’

‘Welnee. Heksen bestaan niet.’

‘Ssst!’

Spoken bestaan ook niet, dacht Juultje, en toch was daarstraks Tintel er. Zou je een heks met een soeplepel van je af kunnen houden? Ach, wat een onzin! ‘Kan de Heks van Laar ons niet helpen om Senta te bevrijden?’ vroeg Juultje gedempt. ‘Ik weet het niet. Misschien wil ze niet.’ ‘Dan ga ik het haar vragen.’ Meteen liep ze in de richting van het hutje. ‘Voorzichtig,’ siste Troekel, die bibberend onder de bomen bleef staan.

De deur van het hutje vloog eensklaps open en op de drempel verscheen een donkere gestalte. Er woonde dus wèl iemand! Of alleen maar ‘s nachts?

Troekel trok zich snel terug tussen de struiken aan de rand van de open plek, maar voor Juultje was het te laat. Ze stond duidelijk zichtbaar op het kale stuk en ze zag de ogen van de woudheks gloeien toen die haar ontdekte.

‘Ha, een mensenkind,’ kraakte de Heks van Laar. Ik heb weer eens stom gedaan, dacht Juultje verschrikt. Maar ze was nu toch al gezien, daarom deed ze een stap naar voren.

‘Goedenavond, mevrouw,’ zei ze zo beleefd als ze maar kon. ‘Ik geloof dat ik verdwaald ben. Kunt u mij de weg naar het dorp wijzen?’

Ze moest zich maar onnozel houden, dacht ze. Misschien was de Heks van Laar niet alleen kwaadaardig maar ook dom. Dan passen we goed bij elkaar, dacht Juultje. ‘Verdwaald,’ giechelde het wijfje.

‘Ja, ziet u, de poes is weggelopen en ik ben haar aan het zoeken.’

‘Een poes, hè?’

‘Ja mevrouw. Ze heet S... ze heet Mimi.’

‘Hier is geen poes die Mimi heet.’

Nee, dat weet ik ook wel, dacht. Mimi ligt lekker op de bank in de huiskamer te slapen, terwijl mijn vader en moeder ernaast zitten en naar de tv kijken. Maar dat weet die heks niet.

‘Ik weet datje op zoek bent naar een kat,’ kraste de Heks van Laar. Ze giechelde gemeen. ‘Luister maar, je kunt haar hier helemaal horen krijsen. Hi, hi...’

‘Ja,’ stamelde Juultje. ‘Ik... eh... kunt u mij bij dat arme dier brengen?’

‘Misschien. Hoe ziet die kat eruit?’ Dat wist Juultje niet. Ze had vergeten ernaar te vragen. ‘Zwart,’ zei ze op goed geluk, ‘met witte pootjes.’ ‘Zwart-witte kat niet gezien. Ben je moe? Kom dan maar even binnen.’

Van mijn leven niet, dacht. Veel te eng. Snel zei ze: ‘O nee, daarvoor heb ik geen tijd. Ik moet mijn poes vinden en dan naar huis.’

Achteruit lopend probeerde Juultje weer de bosrand te bereiken, maar de heksenstem kraakte: ‘Blijf staan!’ en toen kon ze geen voet meer verzetten. ‘Wie ben je eigenlijk?’ vroeg de Heks van Laar streng. Praten kon nog wel. Juultje slikte even en dreunde op: ‘Ik ben Juliana Groeneweg, ik woon in het dorp en onze poes heet Mimi.’

‘Ik heb zin je in een pad te veranderen, brutale meid,’

snauwde het wijfje.

‘Maar ik ben niet brutaal, mevrouw.’ ‘Jawel. Je loopt waar je niet komen mag.’ ‘Ik kon toch niet weten dat u hier woonde?’

‘O nee? Waar heb je Troekel gelaten?’ ‘Die is... Troekel?’

Wat bedoelt u?’

‘Houd je niet van den domme, kind. Troekel heeft je hierheen gebracht.’

‘Ik doe niet alsof. Ik ben echt dom,’ riep Juultje boos. Ze was vooral kwaad omdat ze haar benen niet kon bewegen.

Woedend zwaaide ze met de soeplepel.

‘En dit bos,’ schreeuwde ze, nog altijd boos, ‘is van iedereen. Alle mensen en kinderen mogen hier komen of spelen. Het staat op een bord bij de ingang en mijn vader zegt het ook. Het is een openbaar bos. Ik mag hier net zo goed rondlopen als u.’

De Heks van Laar giechelde weer. Heel boosaardig. ‘Dom kind. Kun je niet lezen? Op dat bord staat: vrije toegang van zonsopgang tot zonsondergang, ‘s Nachts is het mijn bos. Dan hebben de mensen er geen recht meer op.’ Ze had het weer eens fout gedaan. Juultje zuchtte. ‘Ik kan wel lezen, maar mijn poes niet. En die moet ik zoeken,’ hield ze vol.

‘Smoesjes. Hoe ziet je kat er dan uit?’ ‘Nou eh... Grijs, met strepen.’ O nee, dat had ze daarstraks niet gezegd! Hoe was het ook weer? ‘Pikzwart,’ riep ze wanhopig. En toen de heks het hoofd schudde gilde ze: ‘Rood. Een rode kater.’

‘Zie je wel datje liegt. Je zoekt een heel andere poes. Je zoekt Senta. O, ik heb jullie wel horen aankomen, meisje. Je bent

veel te onnozel om dat zachtjes te doen. Je praat en je kletst, een echte domme meid. Ik ga je in een pad veranderen.’ De Heks van Laar hief de linkerhand op en het zachte maanlicht viel op een glanzend staafje. Dat nooit! dacht. Ze sprong vooruit, wipte over het tuinhekje - hé, ze kon haar benen weer gebruiken! - en sloeg met haar soeplepel naar de toverstok. Die viel op de grond. Juultje duwde de bolle kant van haar lepel in de maag van de heks en drukte haar achteruit van de drempel af. ‘Niks veranderen. Ik wil geen pad worden,’ gilde ze boos. ‘Wie denk je wel datje bent? Een beetje de baas spelen hier? Dat hoef ik niet te nemen.’ De Heks van Laar tuimelde achterover, verloor haar evenwicht en viel op haar rug in een warreling van grauwe lompen. Juultje voelde het stokje onder haar voet; het was rond en hard. Ze bukte zich om het op te rapen, maar ook de gevallen heks grabbelde ernaar, terwijl ze geheimzinnige spreuken prevelde.

Ze leek de minister wel, zo onbegrijpelijk was het. Juultje duwde weer met haar soeplepel en kreeg het toverstokje te pakken, juist op het moment dat de heks riep: ‘Kiralal! Bufo!’ Een lichtflits. Op de tafel in het hutje stond een olielampje, dat opeens fel opflikkerde en toen uitging. Een noodkreet. En voor Juultjes voeten zat een dikke pad die haar met glinsterende ogen aanstaarde.

Verbijsterd keek Juultje neer op het stokje dat ze in haar hand hield. Ze had ermee naar de heks gewezen toen die haar toverformule uitsprak. En toen was het wijfje zelf in een pad

veranderd.

‘Bufo, Bufo,’ kwaakte de pad dof en hipte weg, naar buiten. Juultje moest even bijkomen van de schrik. Het was nu weer heel donker om haar heen. Klagend klonk het uit het bos: ‘Bufo, Bufo...’ Langzamerhand stierf het geluid weg. De Heks van Laar was zeker op weg gegaan om bij de vierarmige prins haar beklag te doen.

Moe leunde Juultje even tegen de deurpost van het hutje. Op dat ogenblik kwam de maan boven de boomtoppen uit en overgoot de open plek met zilveren licht. Juultje wilde hier niet langer blijven. Veel te griezelig. Ze liep naar buiten en in de richting van de struiken. ‘Troekel?’

In het onderhout ritselde het. Juultje liep erheen en keek neer op de huilende dwerg, die midden tussen het onkruid zat, met een pad op schoot. Met één teder wijsvingertje streekte hij het dier over de kop.

‘Ach, arme Juultje,’ snikte hij zacht. ‘Hoe kon je nou zó dom zijn. Ik had je toch gewaarschuwd. Maar je was zo onstuimig... Vergeef het me, Juultje, zo had ik het echt niet bedoeld.’

Juultje kon er niets aan doen, ze schaterde.

‘Troekel, dat ben ik niet. Dat is de Heks van Laar. Zij is in een pad veranderd.’

Troekel keek op. Zijn ogen werden groot van verbazing. Snel krabbelde hij overeind zodat de pad in het gras rolde. ‘

Juultje!’

‘Je denkt toch niet dat ik me door zo’n oude heks op mijn kop laat zitten?’ zei Juultje. ‘Maar hoe... hoe...?’ Trots

vertelde ze het hem.

‘Eigenlijk was het een vergissing, zie je. Ik deed maar wat. Ik dacht er helemaal niet bij na.’

‘Ik wist het, ik wist het,’ zong de dwerg blij. ‘Ik wist dat ik op je kon rekenen.’

Dat begreep Juultje weer niet goed.

De pad zat nog altijd op het graspolletje en keek smekend naar hen op. ‘Bufo?’

‘Wat doen we met haar? En wat doen we met de toverstok?’ vroeg Juultje.

‘Ik wil er niks mee te maken hebben,’ antwoordde Troekel rillend. ‘Kom mee, we moeten verder.’ De pad hipte teleurgesteld weg. Maar Juultje vond het zonde de toverstok achter te laten. Ze besloot hem bij zich te houden en stopte hem in de mouw van haar trui. Wie weet kwam het ding nog te pas. Ze kende wel geen enkele spreuk - en die scheen je samen met het stokje te moeten gebruiken - maar je kon nooit weten.

Ze staken de open plek over en vonden al spoedig een ander zandpad dat naar het dichtste gedeelte van het bos leidde.

Wat of wie zullen we nu nog tegenkomen? dacht Juultje nieuwsgierig.

5 In het rovershol

De maan stond nu recht boven het bos en hulde dat in een zacht licht. Zwart waren de schaduwen van de bomen, zwart leken de mierenhopen langs het pad, bijna zwart was de kleine gestalte van Troekel, die voor Juultje uit liep. Het meisje begreep er niets meer van. Hoe meer domheden ze uithaalde, hoe meer vertrouwen de dwerg in haar scheen te krijgen. Goed, ze had Tintel verjaagd met haar soeplepel. De Heks van Laar had zichzelf bij ongeluk in een pad veranderd. Maar hoe verder ze wegliepen van de open plek, hoe meer Juultje er van overtuigd raakte, dat de woudheks nooit had bestaan. Ze had zich maar iets verbeeld, dacht ze. Die rare Troekel maakte datje allerlei gevaren in het bos zag die er niet echt waren. Of toch wel...?

Dit gebeurt niet werkelijk, dacht Juultje. Ik ben gewoon naar bed gegaan en nu droom ik het allemaal. Heksen en dwergen en vierarmige prinsen bestaan niet. Hoe kan iemand vier armen hebben? Dat is toch niet gewoon. Misschien heb ik iemands poes horen roepen en ben ik daarvan gaan dromen. Straks word ik wakker en moet ik er zelf om lachen. Ze vond zichzelf nogal slim toen ze dit alles had bedacht. Het beetje angst dat nog was overgebleven viel geleidelijk aan van haar af. Maar daarna begon ze toch weer te twijfelen. Kon je dromen datje droomde?

‘Stil,’ siste Troekel plotseling. Zo diep was Juultje in

gedachten dat ze tegen zijn rug botste.

‘Wat is er nu weer?’

‘Zachtjes, zachtjes... ik hoor rovers.’

Juultje schudde het hoofd. Rovers? Dat waren kerels met snelle auto's en bivakmutsen over hun hoofd. Die drongen met getrokken pistool een bankgebouw binnen en eisten geld. Niet zomaar een beetje geld, nee... honderden... duizenden! Ze had het wel honderd keer op de tv gezien. De kassier begon dan te bibberen en opende de kluis. De rovers graaiden en graaiden en stopten al het geld in een jute zak. Daarna sloten ze de kassier op in zijn eigen brandkast, schoten een onschuldige neer en maakten dat ze wegwamen, altijd in een gestolen auto. Die lieten ze ergens in de steek en dan trokken ze zich terug op een plek die niemand kende om de buit na te tellen. Of om ruzie te maken over de verdeling van die buit. Dus...

Goeie grutjes! Vannacht zaten ze natuurlijk hier in dit spokenbos hun buit te verdelen! Weggestormd uit de tv-serie hadden ze de auto in het meer gereden - welk meer? - en waren het ondoordringbaarste gedeelte van het woud ingedoken, waar de politie hen nooit zou zoeken. Tijd om zich druk te maken over een verdwenen poes hadden die boeven beslist niet.

Net als Troekel stond ze nu scherp te luisteren. Maar behalve de nachtwind in de boomtoppen hoorde ze niets. Opgelucht zei ze: ‘Je vergist je. Er is niemand.’ ‘Stil toch!’

‘Hoor eens,’ siste Juultje boos, ‘ik heb geen zin om

bankrovers tegen te komen. Ik ga terug.'

'Maar het spoor leidt naar het zuiden,' fluisterde Troekel zielig.

'Welk spoor?'

'Het spoor van Senta.'

ik heb niets gemerkt van een spoor,' begon Juultje, maar Troekel siste weer: 'Stil nou toch.' Zó smekend dat ze vanzelf haar mond hield.

En ja, nu hoorde ze het toch ook. Een flinterdun geluidje was het, dat tussen de zwarte stammen op haar toe kwam drijven. Troekel begon te sluipen. Zo onhoorbaar mogelijk volgde Juultje hem. Het dunne geluid werd sterker, en opeens herkende ze het. Iemand speelde op een mondharmika. Muzikale rovers? Het werd steeds gekker. Droevig, intens droevig zweefden de tonen van de mondharmika over het mos. 'Wat klinkt dat verdrietig,' zei ze. 'Stil toch, domoor!' Troekel siste als een slang. Maar Juultje had er genoeg van om zich bang te laten maken door geheimzinnigheid. Ze was een beetje moe geworden. Aan het bos scheen geen einde meer te komen. En wat geeft het eigenlijk, dacht ze, ik droom het toch maar. Ze duwde Troekel opzij en begon over de kronkels van het pad te rennen, recht op de muziek af.

Onder een oeroude dikke eik zat een man. Een grote zware man, die geheel verdiept was in het droevige wijsje dat hij uit zijn mondharmika perste. Juultje bleef even staan en luisterde. Troekel was slimmer, die vertoonde zich niet.

Eindelijk liet de man zijn instrument zakken. Daarbij kreeg hij Juultje in het oog. Verbaasd staarde hij haar aan.

Hij had een baard als een bos stekelbrem. Verder lang donker haar; hij droeg een rijbroek waarvan de pijpen in grote laarzen waren gestopt, en daarboven had hij een kort jasje aan met veel zakken. Ja, zo zagen de rovers in de verhalenboeken van Rien er ook uit. ‘Dag,’ zei Juultje vriendelijk.

‘t Is geen dag, ’t is nacht,’ gromde de kerel. ‘Waar kom jij vandaan?’

Uit het dorp, had ze moeten zeggen, maar in plaats daarvan zei ze: ‘Uit de hut van de Heks van Laar.’

De man rilde even. ‘Heb je haar gezien?’ vroeg hij.

‘Oja.’

‘Misselijk wijf,’ gromde de man. ‘Wie, ik?’

‘Nee, die vermaledijde heks. Ze heeft al mijn lepels gestolen, zodat ik niet eens behoorlijk kan eten.’ ‘U mag de mijne wel lenen,’ bood Juultje aan. Ze stak haar soeplepel naar voren en de rover bekeek het ding wantrouwig.

‘De mijne was van hout,’ zei hij brommerig.

‘En deze is verchroomd,’ antwoordde Juultje. ‘Dat is veel mooier, zegt mijn moeder.’

‘Het lijkt wel zilver.’

‘Nee hoor. Gewoon verchroomd. Niet erg kostbaar, maar wel sterk.’

‘En ik mag hem lenen?’ ‘Jazeker.’

‘Poeh. Ik zou die lepel zo van je kunnen afpakken,’ gromde

de rover.

‘Vast wel.’ Juultje liet zich niet meer bang maken. ‘Doet u dat wel eens: kleine meisjes beroven?’

‘Natuurlijk niet. Ik ben een roverhoofdman met eergevoel.’

‘Gelukkig,’ zei Juultje. ik ben nogal gehecht aan die lepel, ziet u. Ik heb er het tintelspook mee weggejaagd en de Heks van Laar ermee buiten gevecht gesteld. Maar als u hem nodig heeft, mag u hem wel even lenen.’ ‘Heb jij geen honger?’ vroeg de rover. ‘Eigenlijk wel.’ ‘Kom dan maar mee.’

‘Waarheen?’

‘Naar mijn rovershol natuurlijk. Waar anders heen? Daar staat de soep al uren te trekken, maar ik kan haar niet opscheppen omdat die ellendige heks mijn lepels heeft weggenomen. Ze kan ook nooit een bosbewoner met rust laten. Alleen voor de vierarmige prins heeft ze respect. Maar ja, die is ook zó machtig!’

Juultje - helemaal vergetend dat ze van haar moeder niet met vreemde mannen mocht meegaan - liep achter de rover aan. Dwars door struiken en varens. ‘Bent u bang voor de vierarmige prins?’ zei ze tegen zijn rug.

‘Wie dat niet is, is gek. Of ongelooflijk stom,’ antwoordde de man.

Het pad maakte een scherpe bocht en toen stonden ze opeens voor een huis. Een groot huis van steen, met twee torentjes en een dubbele deur. De rover duwde de deur open, deed een greep in het donker. Even tobde hij met een paar lucifers, die steeds uitgingen. Eindelijk lukte het hem de

lamp aan te steken die hij van een richel had gepakt. ‘Kom binnen.’

Je kon de soep al ruiken. Juultje volgde de man door een brede gang tot in een geweldige keuken. In een hoek daarvan brandde onder een schouw het vuur. Boven dat vuur hing een ijzeren ketel, die groot genoeg was om er een bad in te nemen. De rover zette de lamp op tafel, haalde uit een kast twee kommen en zette ze naast de lamp. Daarna tilde hij de ketel van het vuur en zette die met een bons op de tafel.

‘Ziezo. Nou kan ik eindelijk weer eens eten,’ gromde hij tevreden.

‘Zal ik opscheppen?’ bood Juultje aan. Dat vond ze thuis ook altijd zo leuk als ze soep aten. ‘Ga je gang.’

Ze vulde de kommen. Het rook verrukkelijk.

Ze hadden geen andere lepels, dus moesten ze de soep uit de kommen drinken. Terwijl ze allebei ijverig zaten te blazen vroeg Juultje: ‘Wat is het eigenlijk voor soep?’

‘Van brandnetels.’

‘Ajasses!’

‘Niks ajasses. Daar word je groot en sterk van.’ ‘Volgens mij bent u dat al,’ zei Juultje benauwd. ‘Niet groot en sterk genoeg. Pas als ik tweemaal zo groot en vijfmaal zo sterk ben als nu, zal ik de vierarmige prins kunnen overwinnen en zijn goud stelen.’ ‘Bent u daarom rover geworden? Om de prins van zijn goud af te helpen?’ vroeg Juultje nieuwsgierig.

‘Waarom anders!’

‘Nou, ik dacht.... ik dacht dat u een bankrover was.’

‘Ik heb twee stoelen. Een bank heb ik niet nodig.’

Juultje opende haar mond om iets te zeggen, zag er toen maar van af. Bovendien geurde de soep zo lekker.

Ze nam voorzichtig een slok uit de kom en zei toen: ‘Ik heet Juliana Groeneweg. Hoe heet u?’

‘Rinaldini.’

Natuurlijk! Hoe zou een roverhoofdman anders moeten heten?

Zie je wel dat dit allemaal niet echt gebeurt, dacht Juultje. Ik verzin maar wat, of ik droom nog steeds. Maar droom of niet, de soep was goed warm, erg lekker, en ze knapte er een stuk van op.

Stom van Troekel om zich weer te verstoppen, dacht ze in stilte. Die Rinaldini is zo kwaad nog niet, en bovendien is hij een rover van niks. Hij laat zich bestelen, die domoor. Blij dat iemand anders ook niet al te slim was, schepte ze de kommen nog eens vol.

‘Bufo, Bufo,’ klonk het gedempt van de vensterbank. Juultje keek op. Net binnen de lichtkring van de lamp zat voor het raam een wrattig wezen: een pad. Hoe was die binnengekomen?

‘Daar heb je de Heks van Laar,’ wees Juultje. Rinaldini keek geschrokken rond.

‘Waar? Buiten?’

‘Daar, in de vensterbank.’

‘Welnee. Dat is zo maar een pad.’

‘Nee, het is de heks,’ lachte Juultje. ik heb haar in een pad

veranderd. Of liever, dat heeft ze bij ongeluk zelf gedaan. Nu wil ze haar toverstok terug die ik van haar heb afgepakt.’

Stomverbaasd staarde Rinaldini het meisje aan. ‘Jij hebt... jij hebt...’ stamelde hij. Juultje knikte glunderend, is het niet grappig?’ grinnikte ze. ‘Dit spokenbos zit vol met dieven. De vierarmige prins heeft de poes van Troekel gestolen. U zit achter het goud van de prins aan. Ik heb de toverstok van de heks afgepakt, terwijl zij uw lepels had gepikt. Die lepels kunt u nu zonder gevaar weer gaan terughalen.’

‘Een bos vol dieven,’ zei Rinaldini somber. ‘Je hebt gelijk. Voor een fatsoenlijk mens is hier nauwelijks plaats.’ ‘Waar is eigenlijk de rest van uw roversbende? U bent toch de hoofdman?’ vroeg Juultje.

‘Ze zijn weggelopen. Ze waren bang voor de spoken in het bos. Maar ik wilde het niet zo gauw opgeven. Ik moet en zal dat goud van de vierarmige prins hebben.’ ‘Dat zegt mij n vader ook altijd: niet te gauw opgeven,’ knikte Juultje meelevend. Ze pakte haar soeplepel op. ‘Hè, dat heeft me gesmaakt. Nu kan ik er weer een paar uur tegen. Bedankt, meneer Rinaldini. Ik denk dat ik nu maar eens verder ga.’

‘Neem die vieze pad mee,’ riep de rover toen ze opstond. ‘O, die hipt uit zichzelf wel achter me aan.’ Juultje voelde even of de toverstok nog in haar mouw zat, knikte de rover toe en ging naar de deur. ‘Als u Troekel soms ziet, vertel hem dan dat ik het nog niet heb opgegeven en op weg ben naar het paleis van de vierarmige prins,’ zei ze ten afscheid.

‘Pas maar op,’ gromde Rinaldini bezorgd. ‘De prins laat

niemand toe in zijn burcht. En als je er binnenkomt, kom je er nooit meer uit.'

Eén ogenblik voelde Juultje weer iets als angst. Ze slikte die gauw weg.

'We zien wel,' prevelde ze en verliet snel het rovershol, dat gewoon een stenen huis was.

De pad hipte achter haar aan, steeds maar 'Bufo, Bufo' kwakend.

6 Het Zwarte Meer

Het duurde enige tijd eer Juultjes ogen aan de duisternis buiten gewend waren. Verbeelde ze het zich of was het werkelijk veel donkerder geworden? Ze keek omhoog. De maan stond nog altijd boven het bos, maar de lucht was aan het betrekken. Steeds schoven er wolkenflarden voor de maan, die even later weer te voorschijn kwam. Stom van me om geen zaklantaarn mee te brengen, dacht. Ik denk ook nooit ergens aan. Mijn vader heeft gelijk als hij roept: Juultje, kind toch, gebruik nu eens je hoofd! ‘En straks gaat het nog regenen ook,’ mompelde ze boos. ‘En ik maar dwalen in een pikzwarte doolhof.’ Ze vond een paadje waarlangs braamstruiken groeiden en waaraan ze haar blote benen openhaalde. ‘Was ik maar zo slim geweest om behalve een trui ook mijn spijkerbroek aan te trekken,’ zei ze tegen zichzelf. ‘Maar nee hoor. Ik vond mezelf al heel snugger toen ik die trui uit de lade haalde. O, ik leer het nooit.’ ‘Leef je nog?’ hoorde ze opeens Troekel fluisteren. Hij zat weggedoken achter de braamstruiken en kwam nu voorzichtig naar voren. ‘Zo, ben je daar eindelijk? Mooie vriend ben jij om me in de steek te laten,’ mopperde Juultje. ik ben nu eenmaal doodsbang voor rovers,’ bekende de dwerg. ‘Ach wat, die Rinaldini doet geen vlieg kwaad. Hij is alleen uit

op het goud van de vierarmige prins. En intussen laat hij zich door iedereen bestelen. Hoe is het, Troekel, gaan we de goede kant uit?’

‘Ja, ja, steeds maar naar het zuiden. Ik heb Senta weer horen roepen.’

‘Waarom heeft de vierarmige prins jouw kat eigenlijk gestolen?’

‘Senta is geen gewone poes. Ze is een prinses.’ ‘Aha. Een betoverde prinses.’

‘Welnee, gewoon een prinses. De mooiste poes ter wereld, en de verstandigste.’

Troekel zuchtte verdrietig. ‘Zal ik haar ooit terugkrijgen?’

‘Vast wel. Al was het niet erg slim van je om je die poes te laten afpakken.’

‘De vierarmige prins liet haar ontvoeren door Tintel.’ ‘Ik geloof er allemaal niets van,’ zei Juultje. ‘Een prinses betekent: dochter van een koning. Wiens dochter is Senta dan? Ga me nu niet vertellen dat Senta de dochter is van de Katerkoning. In sprookjes geloof ik niet.’

Troekel snoof. Hij liep weer voor Juultje uit om haar de weg te wijzen en haar twijfels schenen hem zwaar beledigd te hebben.

‘Waar gaan we nu heen?’ vroeg Juultje. ‘We moeten een beetje opschieten, want als mijn moeder merkt dat ik niet in mijn bed lig... o jee, dan zwaait er wat. Ik mag in het donker helemaal niet buiten lopen.’

‘Het is niet ver meer,’ troostte Troekel. ‘Achter die heuvel ligt het Zwarte Meer, en midden in het meer woont de vierarmige prins, op een eiland.’

Een meer in het bos? Juultje kon zich niet herinneren daarvan ooit te hebben gehoord. De maan kwam weer even achter de wolken vandaan en toen zag ze voor zich uit het pad omhoog gaan. Daar was dus de heuvel. De pad sprong voor hen uit, soms droefgeestig kwakend: ‘Bufo, Bufo.’ De heuvel was steil, zanderig en dicht begroeid. Met moeite werkten Juultje en Troekel zich tussen de struiken omhoog. Juultje schramde haar benen, doornen haakten in haar wollen trui. Ik ben ook net gek dat ik me in zo’n avontuur laat meeslepen, dacht ze boos op zichzelf. Maar ze was zo nieuwsgierig naar het meer en naar de vierarmige prins dat ze er niet meer over piekerde om terug te gaan. Eindelijk waren ze boven. En daar, in de diepte voor hen glinsterde zwart en uitgestrekt een enorme watervlakte. De maan wierp een zilveren baan over het stille meer. Middenin lag een eilandje. En op dat eiland: een kasteel als uit een verhaal. Het werd omringd door een hoge muur, met kantelen en poorten. Op de hoeken zag ze ronde torens met kleine vensters. Op de trans liepen wachters met vlammenende toortsen.

Ik droom nog steeds, dacht. Zulke burchten bestaan al in geen eeuwen meer. Tegenwoordig zijn het alleen nog maar ruïnes. Of ze zijn zo goed gerestaureerd dat ze wel nieuw lijken. Dit is... dit is een plaatje! Het lijkt de Efteling wel. Toch zag het er allemaal bedrieglijk echt uit en de wachters

bewogen zich werkelijk. Soms brak het zwarte water open en sprong een zilveren vis omhoog, happend naar insecten. En over het water heen, nu heel duidelijk hoorbaar, klonk een klaaglijk gemiauw. Senta, die om hulp riep! ‘Tja,’ prevelde Juultje, ‘als je zoveel van katten houdt als ik, dan kun je dat niet weerstaan. Dan moetje gaan helpen.’ Maar hoe?

‘Weet jij hoe we bij dat eiland kunnen komen, Troekel?’ ‘Zwemmen?’ stelde hij aarzelend voor.

‘Je grootje! Ik heb alleen een B-diploma. Zo ver haal ik nooit. En het water zal gemeen koud zijn. Is er nergens een boot?’ De pad hipte de heuvel af tot bij de oever en bleef daar ineengedoken zitten. ‘Bufo, Bufo?’ riep ze zielig. Ook Juultje begon de heuvel af te dalen. ‘Ja hoor,’ zei ze tegen het dier. ‘Zodra we Senta bevrijd hebben krijg jij je toverstok terug, zodat je jezelf weer in een heks kunt veranderen. Je moet nog maar even geduld hebben. Een woudheks die me voor de voeten loopt kan ik nu niet gebruiken.’

‘Bufo,’ kwaakte de pad boos, alsof ze het had verstaan.

Troekel liet zich eveneens van de heuvel glijden en keek peinzend uit over het meer. Ze konden Senta duidelijk te keer horen gaan. Het miauwen was overgegaan in blazen, krijsen, jammeren.

‘Ach, ach, wat erg toch,’ zuchtte Troekel en de tranen liepen over zijn gezicht.

‘Doe toch wat, Juultje. Help dat arme dier.’ Maar Juultje wist niet wat ze moest beginnen. In de mouw van haar trui zat de toverstok, maar ze kende geen enkele spreuk en zomaar met

het stokje gaan zwaaien durfde ze niet. Dat donkere koude meer overzwemmen? Ze zou verdrinken. Maar het gekrijs van de poes ging door merg en been. Vertwijfeld begon ze te roepen, zwaaiend met haar soeplepel: 'Hé daar, dierenbeulen! Laat die arme kat met rust. Hé, prins, kun je wel tegen zo'n klein poesje? Moetje mij doen!' Troekel maakte verschrikte geluidjes.

'Domoor. Je moet de vierarmige prins niet uitdagen. Als hij kwaad wordt...'

'Ik ben kwaad,' snauwde Juultje. 'Die lammeling mag die poes niet zo knijpen.'

Op het eiland was het plotseling opvallend stil geworden. Zelfs Senta liet zich niet meer horen. De wachters op de trans stonden stokstijf. Ze schenen naar de oever te turen.

'Verstopje, anders zien ze ons,' siste Troekel, en hij wilde wegduiken in een wilgenbosje. Juultje greep hem snel in zijn kraag. 'O nee, nou blijf je bij me. Met wegkruipen kunnen we je poes niet bevrijden.'

Ze begon weer te roepen: 'Kom eens hier als je durft, lelijke prins! Ik ben heus niet bang voor je, hoor. Als het waar is dat jij vier armen hebt, en nog twee benen ook, dan ben je gewoon een vies insekt. Nou, voor kevers ben ik niet bang.'

'O, o, wat doe je toch,' jammerde Troekel ontzet. Hij wrong en worstelde om los te komen, ik heb je meegenomen omdat ik wist dat alleen een domoor me zou kunnen helpen. Maar wat jij roept is niet gewoon maar dom. Dat is oerstom!'

Verrast keek Juultje op de dwerg neer. ‘Wat zegje daar?’ ‘Nou ja...’ Troekel werd er verlegen van. ‘Het is nu eenmaal zo. De woudheks had het me voorspeld toen ik mijn poes liep te zoeken. Ze zei: Senta is ontvoerd door Tintel en naar het kasteel van de vierarmige prins gebracht. Alleen iemand die dom en goedhartig is, kan haar bevrijden. En jou kende ik wel, ik had je dikwijls in het bos zien spelen en domme dingen horen zeggen. Dus dacht ik: ik ga Juultje halen. Die zal dan wel... Ben je nu boos? Ik bedoelde het goed, hoor.’ En óf Juultje boos was! Dat ze zichzelf dom vond was tot daar aan toe. Maar ze kon niet goed verdragen dat anderen haar dom en onnozel noemden.

‘Als je me dat meteen had verteld, was ik nooit met je meegegaan,’ brieste ze.

‘Dat begreep ik ook wel,’ fluisterde Troekel. Juist toen Juultje op het punt stond hem eens stevig door elkaar te schudden, wees hij naar het eiland. ‘Kijk nou... daar heb je het al!’ Juultje keek om. Een kleine roeiboot had het eiland verlaten en dreef langzaam in hun richting. Zo te zien zat er niemand in, alleen hing er een rood-gele gloed boven de voorstevan. Ze herkende dat schijnsel. Het spook Tintel kwam hen halen! De boot kwam nader en nader. Juultje hoorde de pad een sissend geluid maken. Het dier stond aan de oever, recht op haar vier pootjes, met opgeblazen wangen en fel schitterende ogen. Mooie ogen had die pad! Net twee edelstenen. De roodachtige gloed die Tintel verspreidde werd erin weerspiegeld, zodat het robijnen leken. ‘Jij moet

ook niets van dat tintelende spook hebben, hè?’ zei Juultje en ze vergat haar woede. ‘Nou, ik ook niet. Als Tintel denkt dat ik me door hem naar het eiland laat brengen, vergist hij zich.’ Ze wilde juist, Troekel met zich meesleurend, weer tegen de heuvel opklimmen, toen van het eiland het doordringende gejammer van een kat-in-het-nauw weerklonk. Arme Senta... Wat gebeurde daar toch met dat dier?

Het bootje stootte tegen de oever en Juultje zag het rode doorzichtige spook op zich toe zweven. Troekel probeerde zich weer los te rukken, maar ze hield hem stevig vast. ‘Hier blijven jij. Mij voor alles alleen laten opdraaien, hè? Nou, dat gaat mooi niet door.’

Ze voelde zich plotseling door het tintelende licht omgeven en weerloos naar het bootje getrokken. Ze probeerde zich te verzetten, maar het lukte haar niet. Daarbij verzette de dwerg zich heftig tegen de greep in zijn kraag. Omdat Tintel maar één persoon tegelijk scheen te kunnen meevoeren werd Juultje bijna in tweeën getrokken. ‘Au,’ riep ze. ‘Troekel, wees toch niet zo bang. Je trekt me de arm uit het lijf.’

Ze gaf een harde ruk. Troekel verloor het evenwicht, struikelde en werd meegesleurd naar de roeiboot. Even later zaten ze naast elkaar op een houten bankje en was het bootje al op weg naar het eiland. De rode gloed verplaatste zich weer naar de voorstevan, zodat het nare geprik in Juultjes handen, blote knieën en gezicht eindelijk ophield. ‘Tintel, je bent een echte naarling,’ zei Juultje tegen het schijnsel. ‘Je bent een spook van brandnetels.’

Als enig antwoord hoorde ze het spook een gierend geluid maken. Het was werkelijk heel griezelig en toch was ze niet bang. Ze bleef zichzelf voorhouden dat dit allemaal niet écht gebeurde. Ze was gewoon weer bezig haar vriendinnen de stuipen op het lijf te jagen. Spoken, prinses met vier armen - ach wat, die bestonden immers niet. Opeens zag ze dat de pad op de rand van het bootje zat en dreigend 'Bufo, Bufo' kwaakte.

'En jij bent ook niet echt,' snauwde Juultje tegen de betoverde woudheks. De robijnen ogen van de pad vonkten woedend. Eindelijk waren ze er. Zonder dat Tintel haar ertoe moest dwingen stapte Juultje op een wrakke houten steigeren trok Troekel met zich mee. Een pad leidde omhoog naar de burcht. De donkere poort gaapte wijd open. Er stond een wachter bij: een grote, duistere gestalte met een toorts in de hand, een helm op het hoofd. Toen hij Juultje zag deed hij een stap opzij en liet haar door. Tintel was plotseling verdwenen.

'Niet naar binnen gaan,' smeekte Troekel.

'Natuurlijk wel. Je wilt Senta toch bevrijden?' bromde Juultje. De poort was een donkere tunnel. Juultje liep erdoor, de tegenstribbelende dwerg meetrekkend. Toen kwamen ze op een binnenplaats met hobbelig plaveisel. Achter hen ratelde en bonkte het. Juultje keek om. De poortdeuren dreunden dicht, een valhek was naar beneden gekomen. Al zouden ze gewild hebben - ze konden niet meer terug. 'Nu zijn we gevangen,' kermde Troekel. Juultje haalde de schouders op.

‘Als we toch niet meer terug kunnen, kunnen we net zo goed verder gaan. Kom mee.’

7 De vierarmige prins

De binnenplaats waar ze stonden werd verlicht door brandende toortsen die in houders aan de muren waren gestoken. Precies in het midden zag Juultje een ronde put met opstaande randen. En naast die put, er half overheen gegroeid, een hoge kromme boom. Juultje keek rond en zag geen mens. Wel zag ze een gesloten deur van dik eikehout. Ze liep erheen en begon erop te bonzen. ‘Laat ons erin,’ riep ze luid. ik moet de vierarmige prins spreken!’

Na een tijdje ging de deur piepend open en Juultje stapte, de dwerg nog altijd met zich mee trekkend, een stenen gang in. Niemand vertoonde zich, zodat niet duidelijk werd wie de deuren eigenlijk had geopend. Het zal wel weer een spook geweest zijn, dacht ze.

Hand in hand liepen Juultje en Troekel de gang uit en kwamen bij een trap. Ook hier brandden toortsen. ‘Een prins is veel te hoog om op de begane grond te wonen,’ zei Juultje. ‘We zullen dus de trap maar opklimmen.’ Nog altijd liet geen mens zich zien. Troekel was zo bang dat hij om de andere tree struikelde. Zijn tanden klapperden en zijn knieën knikten. Maar Juultje, die het gevoel had dat niet zij het was die door de doodstille burcht dwaalde, maar iemand uit een boek of uit een droom, zette hem ruw weer op zijn beentjes. ‘Maak je toch niet zo druk,’ mopperde ze alsof ze zijn moeder was.

De trap kwam uit in weer een brede gang, en aan het eind daarvan zag Juultje een opening, afgesloten met zware gordijnen. Ze liep er recht op af, trok het gordijn opzij en stond toen in een prachtige zaal. De wanden waren met goud bekleed. In alle hoeken stonden zilveren kandelaars met brandende kaarsen. Schimmige figuren gleden voorbij, mannen en vrouwen, die ondanks al dat licht nooit helemaal duidelijk werden. Spookgestalten waren het. Aan het einde van de zaal lag een verhoging bekleed met rood fluweel. Op die verhoging stond een troon met goudkleurige kussens en op die kussens zat de vierarmige prins. Toen hij Juultje en Troekel zag binnenkomen, stond hij op en keek nijdig. De vierarmige prins was wèl duidelijk. Hij was kleiner dan Juultje had verwacht en hij had twee armen. Het leken er vier, omdat hij een korte mantel met losse mouwen om zijn schouders had hangen. Naast zijn echte armen bungelden de twee lege mouwen.

Is dat alles? dacht Juultje verbluft. Een gewone man. Erg mooi aangekleed, en hij kijkt als een strenge onderwijzer die mij strafwerk wil geven, maar voor een schoolmeester ben ik niet bang.

Ze deed een stap naar voren, maakte een soort buiging en zei helder: ‘Goeienavond, prins. Ik ben Juultje. Dit is Troekel, maar dat wist u al.’

‘Hoe waagje het mijn burcht binnen te dringen,’ donderde de prins. Daar moest Juultje toch even om lachen. ‘U liet mij zelf halen door Tintel,’ zei ze vrolijk. ‘En u hoeft niet zo te

schreeuwen. Ik versta u heus wel.'

ik wens Troekel niet in mijn kasteel te zien. Hij is mijn vijand,' schetterde de prins geërgerd.

'Onzin. Troekel is niemands vijand. Hij is veel te aardig en te bang om ruzie met mensen te maken,' antwoordde Juultje. Dat scheen de prins enigszins van zijn stuk te brengen. Hij fronste zijn wenkbrauwen en ging weer zitten. Door al de kussens op zijn troon leek hij nu groter, ik kom alleen Troekels poes halen,' deelde Juultje mede. 'En daarna gaan we weer weg, nietwaar Troekel? Waar is Senta?'

'Dat zeg ik niet,' riep de prins woedend. 'Waarom niet? Het is Troekels poes en hij is dol op het dier. U had het recht niet om Senta van hem af te pakken. Het is heel erg om een huisdier waar je veel van houdt kwijt te raken. Dus wil Troekel zijn poes terug hebben. Dat is toch logisch.'

ik had wèl het recht,' loeide de prins. 'Het recht van de sterkste.'

Juultje snoof.

'Flink hoor, om de poes van een klein kereltje als deze dwerg af te pakken. Op school willen de grote jongens de kleintjes ook wel eens pesten. De meester noemt dat laf. En dat vind ik ook. Bent u dan laf? U, een prins?'

'Je bent veel te brutaal, meisje,' brieste de tweearmige prins.

'Welja, scheld me maar uit. Schelden doet geen pijn. Waar is Senta?'

'Dat zeg ik niet.'

'Kinderachtig hoor,' hoonde Juultje. 'U praat helemaal niet

als een prins. U praat als Koos uit de vierde. Die probeert ook altijd indruk op andere kinderen te maken door geheimzinnig te doen en dan niet te willen zeggen wat hij eigenlijk bedoelt. Heeft u Senta kwaad gedaan, aan haar snorharen getrokken, in haar staart geknepen? Ik heb haar horen jammieren. Dieren kwellen is heel gemeen. Zoiets doet een echte prins niet. Of bent u geen echte prins?’ ‘Natuurlijk ben ik dat,’ stoof de tweearmige prins op. ‘Mijn vader is de koning van het Schimmenrijk.’ ‘O. Bent u dan ook een schim?’

‘Nee,’ brulde de prins. ‘Ik ben echt, helemaal echt. Dat kun je toch wel zien?’

‘Waar is Senta?’ herhaalde het meisje. ‘Dat zeg ik niet, dat zeg ik niet, dat zeg ik lekker niet.’ Juultje zwaaide met haar soeplepel. Met die mooi verchromde soeplepel van haar moeder, die het licht van de vele kaarsen weerkaatste.

‘Zullen we erom vechten?’ vroeg ze strijdlustig. ‘Kijken wie van ons tweeën de sterkste is. Als ik win, krijg ik Senta.’ ‘Ik denk er niet over,’ mompelde de prins en hij drukte zijn rug tegen de kussens.

‘Ik vecht nooit met meisjes. Dat is beneden mijn waardigheid.’

‘Nou, van die waardigheid heb ik nog niets gemerkt,’ zei Juultje. ‘U steelt katten. U scheldt een bezoeker uit. U pest een onschuldige poesje. Eigenlijk moest u zich schamen.’ ‘Zo heeft nog nooit iemand tegen me durven spreken,’ briepte de tweearmige prins.

‘Dat is dan jammer. Uw vader heeft u vast teveel verwend en u nooit eens op uw nummer gezet, denk ik. Toen ik nog veel kleiner was dan nu, plaagde ik onze poes Mimi wel eens. Toen had u mijn moeder moeten horen! Ze bracht me duidelijk aan mijn verstand dat zoiets heel gemeen was. En ik mag dan dom zijn, ik begreep wel dat ze gelijk had. Na die rijd heb ik Mimi niet meer geplaagd, en nu is ze de liefste poes van de wereld. Ze krabt me nooit.’

‘Hoor eens,’ riep de prins ongeduldig, ‘dat kan me allemaal niets schelen. Senta is een bijzondere poes en ik wilde haar hebben. Nu heb ik haar. Lekker puh. En ik houd haar. Dat is mijn goed recht.’

‘Het recht van de sterkste?’

‘Ja, en ook omdat ik de prins ben. Ik heb Troekel, die brutale dwerg, eerst keurig gevraagd of hij zijn poes aan mij wilde geven. Hij zei ‘nee’. In het Schimmenrijk zegt niemand ‘nee’ tegen mij. Iedereen doet precies wat ik wil. Behalve Troekel. Dus is hij mijn vijand. Daarom heb ik Tintel erop uit gestuurd om de poes van Troekel te gaan stelen. Heel gewoon. Heel prinselijk, bedoel ik.’

‘Stelen... noemt u dat prinselijk?’ vroeg Juultje verbaasd. ‘Het was geen stelen. Dat was gewoon nemen wat mij toekwam. Omdat ik de prins ben.’

ik heb nooit in mijn leven zoveel onzin bij elkaar gehoord,’ zei Juultje ernstig. ‘Zelfs op school niet, en daar krijg ik toch genoeg onzin te horen. Denkt u heus, dat het bij een prins hoort om iemand zijn lievelingsdier af te pakken? Of

kinderachtig te gaan zitten jammeren op een gouden troon omdat hij zijn zin niet krijgt?’ ‘Ja,’ zei de prins. ‘Nee,’ riep Juultje. ‘Ja.’ ‘Nee.’ ‘Welles.’ ‘Nietes.’

Zo konden ze nog wel een uurtje doorgaan. Maar daar had Juultje geen zin in. Ze deed nog twee stappen naar voren en stond toen recht voor de troon. Dreigend stak ze haar soeplepel uit.

‘Als u ons Senta niet onmiddellijk teruggeeft, sla ik u met die lepel op uw vingers.’ De prins kromp ineem.
ik ben nog nooit geslagen. In mijn rijk mag niemand de prins slaan.’

‘Dat kan wel zijn, maar ik ben geen onderdaan van het Schimmenrijk. Ik ben Juultje, ik woon in het dorp en u heeft niets over me te zeggen. Ik eis dat u ons Senta meegeeft. En als u dat niet doet, ga ik slaan.’

‘Tintel!’ gilte de prins benauwd. Het roodgloeiende spook kwam de zaal binnen, en zweefde op Juultje af. Maar die herinnerde zich dat het spook bang was voor de glinstering van de soeplepel. Ze draaide zich snel om en liet het kaarslicht weerkaatsen door de bolle onderkant. De lichtstraal ging dwars door Tintel heen, die gierend op de vlucht sloeg. ‘Die lepel is betoverd,’ stamelde de prins geschrokken. Tintel was weggekropen tussen de gordijnen, die roodachtig opgloeiden.

Dat is waar ook, dacht Juultje opeens. Ze tastte in de mouw van haar zwarte trui en haalde het toverstokje te voorschijn. Meteen hoorde ze achter zich hoopvol: ‘Bufo?’ ‘Weet u wat

dit is?’

‘Het toverstokje van de Heks van Laar,’ zei de prins onmiddellijk.

De pad hipte naar voren tot vlak onder de troon en deed bijna brullend haar beklag: ‘Bufo, Bufo!’ De tweearmige prins verbleekte. Hij begon zo hevig te beven dat de lege mouwen ervan trilden.

‘Jij kunt toveren?’ fluisterde hij doodsbenauwd.

‘Zeker. Ik heb de woudheks in een pad veranderd. En dat ga ik ook met u doen als u ons Senta niet geeft.’ ‘Ja, dat is de waarheid,’ riep Troekel, die tot dat moment geen woord had durven zeggen en alleen maar op zijn beentjes had staan trillen.

‘Bufo, Bufo,’ kwaakte de Heks van Laar. Achter de gordijnen gierde Tintel en dat klonk al even angstig. De tweearmige prins leek ineen te schrompelen.

‘Ga weg jullie,’ piepte hij. ‘Geen getover in de staatsiezaal! Alsjeblieft, ga weg.’

‘Eerst Senta,’ zei Juultje streng.

‘Maar ik heb haar niet! Ze is... ze zit al sedert vanmiddag in de boom op de binnenplaats en wil er niet uitkomen. Ze zit daar maar te gillen en te krijsen, al mijn onderdanen zijn er doodzenuwachtig van geworden. Kijk maar.’ De prins stond op, daalde af van de troon, liep de zaal door naar het venster, stootte dat open en wees naar beneden. ‘Miauw,’ klonk het uit de kruin van de boom die naast de put groeide.

Juultje was ook naar het venster gelopen en keek naar de

takken, die wel zwart leken. Ook de bladeren leken zwart. Maar tussen al dat lover zag ze iets bewegen: een goudachtige vacht die een beetje licht van de toortsen opving. ‘Ben jij dat, Senta?’ vroeg ze blij. ‘Miauw.’

‘Ze is in de boom gevluht toen Tintel haar in de kelder wilde opsluiten,’ zei de prins. ‘Hij prikte haar zeker te veel. Ze rukte zich los en vloog de boom in. Daar zit ze nu maar te krijsen en te jammeren. En niemand weet hoe ik haar naar beneden kan krijgen.’

Dus dat heb ik gehoord toen ik naar bed wilde gaan, dacht Juultje. Tja, hoe krijg je zo’n doodsbange poes uit een boom? Thuis doe je dat door de brandweer op te bellen. Maar hier...

8 De put

Juultje stopte het toverstokje weer in haar mouw en keerde zich af van het venster.

‘Troekel, ga een ladder zoeken,’ commandeerde ze. De vierarmige prins lachte schamper.

‘Dacht je dat ik zelf niet op dat idee was gekomen, domme meid? We hebben geen ladder. Schimmen klimmen nóóit op ladders.’

‘O’.

Dan zal er niets anders op zitten dan dat ik zelf in die boom klim, dacht. Ze greep Troekel bij de arm en rende de zaal uit, de gang door, de trap af, naar buiten. Achter zich hoorde ze het honende gelach van de prins. Voor haar uit hopste de Heks van Laar, die met blazende wangen onder de boom ging zitten.

‘Ga opzij, zodat ik niet op je trap, heks,’ riep Juultje haar toe, maar de eigenwijze pad wist beter en bleef zitten waar ze zat. Het meisje duwde Troekel de soeplepel in zijn handen.

‘Hier, goed vasthouden. Ik ga die kat uit de boom halen.’ Ze keek even om en zag de vierarmige prins nog steeds in de verlichte vensteropening staan. Zo leek het écht alsof hij vier armen had. Juultje onderdrukte de neiging haar tong tegen hem uit te steken. Ze had geen tijd voor nog meer kibbelarijjes. Ze moest Senta redden.

Om bij de onderste tak te komen moest ze eerst op de

opstaande rand van de put klimmen. Dat was gevaarlijk. Als ze haar evenwicht verloor kon ze in de put vallen en dan... Maar daarover wilde ze niet nadenken. Ze balanceerde op de rand, strekte haar armen uit zo hoog als ze kon en greep de tak. Die kraakte waarschuwend. Juultje zette zich af, klemde haar armen om de tak en hees zich omhoog. 'Pas op,' gilde Troekel. 'Die tak houdt je niet.' Juultje was te druk om antwoord te geven. Ze voelde dat deze boom héél echt was. Net als de poes die bovenin zat te krijsen. Dit was geen droom. Hier was werkelijk een kat die bang was, hoog in een boom zat en om hulp riep. Arm dier! Snel hees ze zich hoger op, en nog hoger. Het was een mooie, oude, dikke boom. Senta zat ineengedoken in een vork die werd gevormd door de stam en een dikke tak. Ze blies angstig toen Juultjes hoofd op gelijke hoogte kwam. 'Stil Senta, lieve poes. Ik doe je geen kwaad. Stil maar.' Nog hoger hees Juultje zich op en strekte voorzichtig een hand uit. Senta sloeg haar poot uit en krabde. 'Au! Wat doe je nou, poezebeest? Je moet niet zo bang zijn. Ik wil je alleen maar helpen. Kom maar. Poes, poes, poes...' Heel voorzichtig raakte ze de rug van het dier aan, begon die toen zacht te strelen.

Daarbij fluisterde ze lieve woordjes. Het scheen Senta enigszins gerust te stellen.

Juultje klom nog iets verder omhoog, naar een tak boven de poes. Ze klemde zich er met haar rechterarm aan vast en stak haar linkerarm naar beneden. Weer streelde ze de rug van het dier, greep Senta toen snel in haar nekvel en trok. De

poes liet los. Juultje klemde het dier tegen haar borst en begon voorzichtig aan de afdaling. Stevig klauwde Senta zich vast aan de wollen trui, nog altijd bang om te vallen en in de gapende put onder de boom terecht te komen. Haar nageltjes drongen door de wol heen, tot diep in Juultjes vel. Maar het meisje liet niet los. Ze verdroeg de pijn, omdat ze begreep dat Senta het ook niet kon helpen dat ze in paniek was. Ze durfde niet naar beneden te kijken, naar de put met dat zwarte ronde gat en de onbekende diepte. Langzaam, uiterst langzaam liet ze zich zakken, van de ene krakende tak op de volgende, tastend met haar voeten naar houvast. Als ook maar één tak bezweek zou ze met kat en al in de put verdwijnen.

Senta miauwde angstig, maar Juultje had geen hand over om het dier te strelen, en geen adem om haar gerust te stellen. Houd je vast, Senta, kon ze alleen maar denken. Ze stak haar rechtervoet uit, voelde naar de tak onder haar. Daar! Zich vasthoudend met haar linkerarm steunde ze er even op, de rechterarm om de poes geklemd en toen... krak! Met één arm bungelde ze boven de leegte en ze moest, ze moest Senta even loslaten om haar andere arm ook om de tak boven zich te slaan en zich weer wat op te trekken. Hou vast, poes! Senta, voor- en achterpoten in haar trui gehaakt, hield vast. Juultje slaagde erin zich weer op de hogere tak te nestelen en bleef daar even zitten uithijgen. Ze moest eerst bijkomen van de schrik. Hoe ver was het nog naar de veilige grond? De vierarmige prins stond nog steeds naar haar te kijken voor het

verlichte venster. Die wacht tot-ie me in de put ziet vallen, dacht Juultje. Nou, die pret gun ik hem niet. Dat die ellendige boom ook zo ver over de put moet hellen! Waarom had Senta juist in deze boom haar toevlucht gezocht?

Waarschijnlijk omdat niemand erin durfde klimmen, zo boven die akelige put. Beneden stond Troekel, keek omhoog en maakte vragende geluidjes. ‘Miauw,’ klaagde Senta.

‘Ja, ja, we komen er wel, poes. Als je je maar goed aan me vasthoudt.’

Van onder af riep Troekel: ‘Opschieten Juultje. Straks komt de vierarmige prins naar buiten en dan zal hij ons...’ ‘Hij zal niks,’ riep Juultje terug. ‘En als hij toch iets probeert, geef je hem een dreun met de soeplepel. Begrepen?’ Ze bestudeerde bij het flikkerende licht van de toortsen de takken onder haar. Daar, wat meer naar rechts, was er een die er stevig uitzag. Als ze zich half om de dikke stam heen kon werken, zou ze die kunnen bereiken en hing ze ook niet meer zo hachelijk boven de open put. Met enige moeite haakte ze Senta los van de voorkant van haar trui en daarna drapeerde ze de poes over haar schouders.

‘Houd goed vast, Senta. Ik heb allebei mijn armen nodig.’ De poes scheen het te begrijpen, want ze sloeg nu haar nagels in Juultjes schouders, heel diep. Ik kom goed onder de krabbels te zitten, dacht het meisje. Nu ja... die genezen vanzelf wel. Ze begon zich langzaam te verplaatsen, maar het toverstokje in haar mouw hinderde haar omdat het telkens tegen de binnenkant van haar elleboog prikte. Maar ze wilde het niet

kwijt, dus wurmde ze het te voorschijn en stak het tussen haar tanden. Nu had ze twee handen vrij en kon ze proberen een veilige lagere tak te bereiken. Ze sloeg beide armen om de dikke boomstam, schoof bedachtzaam naar rechts.

‘Miauw!’ gilde Senta, en even leek het alsof ze van Juultjes schouders wilde springen. Ze trok haar nagels al in. ‘Hou vast!’ gilde Juultje en verloor het toverstokje. Ook dat nog, dacht ze wanhopig. Hoe kan de pad nu ooit weer een heks worden?

Haar rechtervoet vond plotseling houvast. Toen haar linker. Senta, doodsbang, klemde zich nog altijd vast aan haar schouders. En nu was het niet zo moeilijk meer. Onder de dikke tak was een volgende, en nog een. En toen kon Juultje de laatste sprong naar de veilige grond wagen, naast de dodelijke put.

Ze deed het, zwikte door haar enkel en dat deed pijn. Ze rolde om, kwam half boven op de poes terecht, die verontwaardigd krijste.

Maar eer het dier kon wegrekken had Juultje haar al te pakken en krabbelde overeind, de poes in haar armen, ik heb haar,’ hijgde ze trots. Maar waar was iedereen?

Verwonderd keek Juultje om zich heen. Ze stond midden in het bos. Geen kasteel, geen binnenplaats en geen put te zien. Ze stond gewoon op een open plek in het woud. Waar was het Zwarte Meer?

‘Troekel?’ riep ze vragend. Geen antwoord. Hoog in de bomen suisde de nachtwind. Een dikke pad sprong weg voor

haar voeten. ‘Heks van Laar?’

Stilte. De pad zei niets, kwaakte zelfs niet.

9 Prinses Senta

De betovering werd verbroken op het moment dat ik de toverstok verloor, dacht Juultje. Alle droomfiguren zijn weg, opgelost in het maanlicht. Maar Senta...Senta is wèl echt! Ze riep nog eens: 'Troekel?' Maar alleen een uil liet in de verte zijn naargeestige roep horen. Juultjes handen streelden de poezevacht. Senta begon zacht te spinnen, ik moet naar huis,' zei Juultje tegen de poes. 'Ik wist wel dat ik het me allemaal verbeeldde, of verzon. Of droom ik nog? Nee, een droom is het niet geweest. Je heb me écht gekrabd, poezebeest. En gemeen ook.'

Daar waar de kat haar nagels in haar borst en schouders had geslagen brandde en gloeide het. De pijn was heel echt. En Senta was er, zacht, warm, eindelijk veilig in een paar meisjesarmen.

Tot Juultjes opluchting was het niet moeilijk de weg naar het dorp te vinden. Ze zag een paadje, dat sloeg ze in. Het kronkelde wel zoals alle paden in dit woud, maar het leidde naar een open plek. Daar stond het gereedschapsschuurtje dat ze eerder op de avond voor het huisje van de Heks van Laar had gehouden.

Nu was het weer gewoon een schuurtje, ongebruikt, vervallen. Er woonde zelfs geen pad.

'Miauw?' vroeg Senta hongerig. 'Ja hoor, we zijn zo thuis,' zei

Juultje. Ze kreeg gelijk. Na nog ongeveer een kwartier kwam er opeens een einde aan het bospad en stond ze bij het karrespoor dat regelrecht naar de achterkant van het politiebureau leidde. Tegenover de politiepost woonde Juultje. In het bureau brandde licht. De achterdeur stond wijd open, een brede lichtstreep viel over een geparkeerde auto en over drie met elkaar pratende mensen: wachtmeester Rinkelbom, haar vader en haar moeder.

Juultje, met de poes stevig in haar armen, trad in het licht. 'O, daar is ze!' riep haar moeder opgelucht. 'Juultje, kind, waar zat je toch? We hebben het hele dorp afgezocht en de wachtmeester zei...'

ik was in het bos,' stamelde Juultje, bang voor straf, in het bos? 's Avonds laat in het donker?' riep haar vader boos. 'Hoe kwam je op het krankzinnige idee? Je weet toch dat het verboden is, na zonsondergang in het bos te lopen?' 'Ja, maar pa,' antwoordde Juultje smekend, 'ik moest wel. Toen ik naar bed wilde gaan en het raam openzette hoorde ik in het bos een poes roepen. Heel angstig, heel zielig. En toen...'

'Toen ben jij het bos ingegaan om te zien wat er met dat dier aan de hand was?' vroeg haar moeder ongelovig. 'Zo maar, zonder iets te zeggen of te vragen?'

'Het dier was in nood,' protesteerde Juultje. 'Ze krijste zo... Ze zat boven in een boom en durfde er niet meer uit. Ik moest erin klimmen - in die boom, bedoel ik - om haar eruit te halen. Anders was ze dood gegaan van de honger.' 'Nou, dat kan ik wel zien,' zei moeder ontevreden. Ze wees op

Juultjes trui, die vol rommel en vlekken zat, en op haar rokje, dat op drie plaatsen was gescheurd, en op de kale neuzen van haar schoenen.

‘Mijn dochter is dol op katten,’ verklaarde vader tegen de wachtmeester.

‘Het is wel een prachtig dier,’ meende de politieman, blij dat hij geen speurtocht hoefde te organiseren om een verdwenen kind te zoeken.

‘Allicht, Senta is een prinses,’ prevelde Juultje. Toen hield ze verschrikt haar mond. Als ze zou vertellen welke wilde avonturen ze in het spokenbos had beleefd, zou toch niemand het geloven. Ze geloofde het nu al bijna zelf niet meer. ‘Nou, in elk geval is uw dochter terecht,’ zei de wachtmeester. Hij maakte aanstalten de politiepost weer binnen te gaan.

‘Ja,’ zei moeder blij, ‘gelukkig wel. Laten we maar gauw naar huis gaan. Weetje hoe laat het is, Juultje?’ Ze had geen flauw idee. Op dat moment begon de torenklok te slaan. Eén maal. ‘Half... half wat?’ vroeg Juultje.

‘Half één - in de nacht,’ zei moeder verontwaardigd. ‘Je had al uren moeten slapen. In plaats daarvan loopje stiekem weg om een poesje uit een boom te plukken. Vooruit nu, naar huis. Rien is helemaal alleen.’ ‘Bedankt wachtmeester,’ zei vader. ‘Ik heb niks gedaan,’ mompelde de politieman. Hij grinnikte. ‘Het was niet meer nodig. De jongedame had zichzelf al opgespoord.’

Juultje zei niets. Ze liep langs de politiepost, stak de straat

over, ging de tuin in en liep naar de keukendeur. Ook in de keuken brandde licht. Ze zette Senta op het aanrecht en streekte de goudglanzende vacht. Nu, in het volle licht, kon ze de geredde pas goed bekijken. Wachtmeester Rinkelbom had gelijk: Senta was een koninklijk dier. Heel lichtbruin, bijna goudkleurig, met donkere randen langs haar oren, een donker snoetje, donkere poten en staart. En haar ogen waren lichtblauw.

‘Miauw,’ gilte de poes doordringend. ‘Ja, je hebt natuurlijk honger.’ Juultje pakte een melkfles en een doos kattenbrood. Ze vulde twee schoteltjes, waarop Senta uitgehongerd aanviel.

Haar ouders kwamen nu ook de keuken binnen en zagen de poes die op het aanrecht verzaligd van de melk slobberde.

‘Maar,’ riep moeder, ‘dat is een Siamees! Geen wonder dat ze zo hard kon krijsen datje het zelfs hier kon horen.’ Mimi, Juultjes poes, kwam nieuwsgierig de keuken in en keek verbaasd naar de nieuwkomer. ‘Kom eens hier, Mimi.’ Juultje tilde haar op en zette haar naast Senta. Even besnuffelden de dieren elkaar. Mimi deinsde enigszins terug, maar Senta riep: ‘Miauw,’ en stak een roze tongetje uit.

‘Ze worden vast wel vriendjes,’ voorspelde moeder vertederd. ‘Dus ik mag prinses Senta houden?’ vroeg Juultje blij.

‘Voorlopig wel. Ik zal morgen eens informeren of iemand in het dorp een Siamese poes mist. En als ze van niemand is, tja, dan moeten we haar maar houden. Als Mimi er tenminste geen bezwaar tegen heeft. Mimi heeft de oudste rechten.’

‘Precies,’ riep haar vader. ‘Mimi hebben we al acht jaar, ze is een lid van het gezin en ze hoeft niet te wijken voor een verwaande adellijke dame.’

Maar de beide poezen waren al bezig elkaar grondig te besnuffelen. Ze bliezen niet. Ze grauwden niet. Ze vlogen elkaar niet aan.

Niemand zal Senta komen opeisen, dacht Juultje, want ze was van Troekel en die is verdwenen... ‘En nu naar bed,’ commandeerde moeder. ‘Goed, dat het morgen zaterdag is. Dan kun je uitslapen.’ ik neem Senta mee, dan kan ze vast aan mijn kamertje wennen,’ zei Juultje.

Eenmaal in bed, de spinnende Siamees dicht tegen zich aan, dacht ze opeens geschrokken: ‘Wat is er eigenlijk met de soeplepel gebeurd?’

Die had ze aan Troekel gegeven toen ze in de boom begon te klimmen, en toen ze met de poes in haar armen op de grond sprong waren al de spoken en griezels als bij toverslag verdwenen. Aan de lepel had ze geen moment meer gedacht. Ze had zo’n haast gehad om met prinses Senta thuis te komen...

Lag het ding nu ergens vergeten op de bosgrond te glanzen? Misschien zou roverhoofdman Rinaldini hem dan wel vinden en verheugd mee naar zijn stenen rovershol nemen. Juultje hoopte het van harte. Rinaldini was zo’n aardige rover.

De volgende ochtend hielp moeder haar het werkstuk over

de giraffen af te maken. Daarna liep ze een tijd lang te zoeken naar een verdwenen soeplepel. Die lag niet op de keukentafel en zat niet in een laatje en hing niet aan het lepelrek.

‘Ik begrijp er niets van,’ prevelde moeder.

Juultje zweeg. Mimi en Senta lagen samen op de bank te slapen en het Schimmenrijk van de vierarmige prins leek ver, heel ver weg.

Later vertelde Juultje haar avontuur als een sprookje aan Rien, en die vond het prachtig.

Senta mocht blijven, want ze was van niemand. Maar de soeplepel is nooit meer terechtgekomen.